

гледаше живописны-ты харты и образы, Иванчо и майка му ся разговаряхъ.

И. Чудѣхъ ся, мамо, като размышлявамъ, че душа-та ми не ще да умре, никога. Знаѣхъ че тѣло-то ми ще умре, защото видѣхъ Петра че умрѣ, и размыслихъ, че и азъ ще умрѣ както и той, и че тѣло-то ми ще турѣтъ въ гробъ; но чувствавамъ много страхъ за смърть-тѣ.

М. Чадо! боишь ли ся сега отъ смърть-тѣ!

И. Наистинѣ, мамо, боѣхъ ся, като мыслихъ че ще мя хвърлятъ въ трапъ-тѣ, и ще мя покрѣятъ съ пѣръсть, и не ще могѣ да видѣхъ вече нито тебе, нито Еленкѣ, нито никого другыго. Още по много ся боѣхъ отъ смърть-тѣ, като не знаѣхъ гдѣ ще иде душа-та ми, нито кой ще ся грижа за неѣ, като умре тѣло-то ми и ся погребе.

М. Това ще ся постарѣхъ да ти истѣлкувамъ, и надѣвамъ ся че ще ти дамъ да познаешъ що трѣбе да правишь, за да не ся боишь вече никога отъ смърть-тѣ.

И. О, мамо, колко ще ся радувамъ като научѣ това! Защо не ми кажешъ сега всичко за душѣ-тѣ ми, догдѣ не съмъ началъ да четѣ урокъ-тѣ си?

М. Трѣбе да имашъ малко търпѣніе. Не помнишь ли че ты желаше да научишь всичко изведнаждъ за онова нѣщо, което разумѣва и чувствува въ тебе, и познава кое є добро-то, и кое є зло-то? Трѣбѣше тогава да чакашъ до гдѣ ти истѣлкувамъ това така,